

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχοντα καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλιον καὶ ἑννηκῶσα
καὶ ἡ φυλὴ μας πάντα δρῶσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ῶ φ ρ ἄ γ κ α ε ἴ ν α ι μ ὄ ν ο .

Γιὰ τὰ ξένα διωκτὰ μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α καὶ ἴ σ τ ῶ χ ἔ ρ ι .

Πέμπτη τοῦ Μάρτη καὶ εἰκοστὴ,
ἔβστα Ρωμηῶν ξεχωριστῆ.

Ἐπτακῶσα λογαριάσω
καὶ ἀνδριάντας κουμπουριάσω.

Τοῦ Ρήγα ὄωνη, ποῦ λίθους κινεῖ.

Ἦς πότε, παλληκάρια, θὰ ζήτε ἴσ' ἀ τ σ τ ε ν ἄ
μὲ τὸ κοντὸ σακάκι καὶ τὸ στενὸ βρακί;
ὡς πότε, παλληκάρια, θὰ ζήτε ταπεινὰ,
καὶ τοῦ Παπαγιαννάκη θὰ πίνετε ρακί;

Ἦς πότε, Ταυκομάχοι,
ἐμπρὸς μας βεβηρνεύζαις
μὲ βήχα, μὲ συνάχι,
καὶ τόσαις ἐμφλουτενίζαις;

Ἦς πότε τοὺς προγόνους, ξεφτέρια καὶ καπλάνια,
θὰ πιτσιλοῦν τὰ σάλια σας;
ὡς πότε ἴσ' τοὺς προγόνους θὰ φέρνετε στεφάνια,
ποῦ πρέπουν ἴσ' ἀ κεφάλια σας;

Ἦς πότε, πολεμάρχοι, θὰ κάνετε παράτα
γιὰ μούμιαις ξεχασμέναις,
καὶ μπᾶμ καὶ μπουμ κανόνια καὶ ἄσκηρις σπιρουνάτα
μὲ σπάθαις γαλισιμέναις;

Ἦς πότε, τοῦ πολέμου καὶ τῶν θεσμῶν πολίται,
τοὺς δόλιους μας τοὺς ἱσκιους κοντὰ σας θὰ καλῆτε;
ὡς πότε τῶνον σέβας καὶ μετριοφροσύνη,
καὶ ὡς πότε μετριοφρονὴ ἢ νέα Ρωμηοσύνη
τὰ τρώπαια μονάχα θὰ ψιλλῆ τῶν προγόνων,
χωρὶς καὶ γιὰ τοὺς ἄθλους ἀ λέη τῶν συγγενῶν;

Ἦς πότε δακρυμμένοι θὰ σπρόγγυσθε σιμὰ μας;
ὡς πότε κάθε τόσο θὰ λέτε τῶνομά μας,

ἀφοῦ μετὰ τὰς νίκας περιφανῶν ἀγῶνων
ἀνάγκην τώρα πλέον εἶν ἔχετε προγόνων;

Ἦς πότε μὲ τοὺς ἄλλους θὰ μ' ἔχετε καὶ ἐμένα
ἴσ' ὅτ' ὀφλογοβρὸ καμίνι,
γιὰ νὰ μὲ κουμπουριάξουν καὶ ἴσ' γρμματισμένα
μὲ μαχητῶν μπουρῆν;

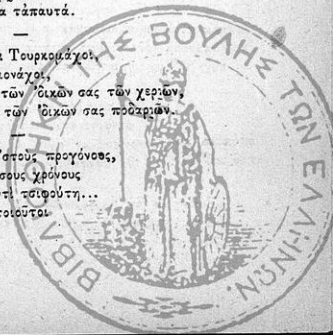
Ἦ παιδιὰ μου ὀφλογοβρὰ,
ποῦ προγόνων ἱερὰ
στεφανόνετε μνημῆα,
καὶ τραβᾶτε ἴσ' ἀ Ταμῆα.

Ἦ παιδιὰ μου τιμημένα
καὶ ἀπὸ ὄρομο κουρασμένα,
μὲ λιλιὰ, μὲ σακαράικαις,
μὲ μπουρλότα καὶ μὲ τράικαις.

Πάρτε ἴσ' τὰ στεφάνια,
πάρτε ἴσ' τὰ λιβάνια,
τάσημένια θομιματὰ,
καὶ ὅλα τᾶλλα τάπαυτὰ.

Σεῖς, γενναῖοι Τουρκομάχοι,
σεῖς ἴγινατε μονάχοι,
καὶ ἴσ' εἴθε πλάσματα τρώνε τῶν ὀκίων σας τῶν χειρῶν,
καὶ πρὸ πάντων καὶ κυρίως τῶν ὀκίων σας πόδαριον.

Ὅσοι πέντε ἴσ' τοὺς προγόνους,
ὅπου τώρα τόσους χρόνους
κάνουν πατιρντὶ τσιρούττη...
σεῖς ἴγινατε τοιοῦτοι

μοναχοί κι' εἴσαυτο σας...
φτού σας, παλληκάρια, φτού σας.

Ἔξ' ὁ γέρο Πατριάρχης, ἔξ' ὁ Ρήγας ὁ Φεραιός,
μία κάθε ψευτο-Φράγκος, κάθε Σκύλλου Ἑβραῖος.
Κάτω μούμιας προπατόρων, τὰ φωμαία σας εἶναι ἴγια,
τῶν συγγενῶν βράζ' ἡ γῆ,
καὶ ξηφρεῖς στρατηγῶν
τὰ σπαθιά τῶν ἀκονίζου' ἔμπρός' στῆς τράπουλας τὸν Ρήγα.

Πάρτε πίσω τὰ στεφάνια, μὴ σὲ μούμιας τὴ σκορπᾶτε,
στὸν Καρνάβαλο μὲ τούτα, στὸν Καρνάβαλο νὰ πάτε.

Ὁ Πατριάρχης ὁ γεραοὸς πρὸς ἀπογόνους μετεῶς πυρὸς.

Καὶ πάλι καλῶς ἦλθατε, παιδιὰ στεφανηφόρα,
προχθὲς μ' ἔκουμπουρίσανε, μὲ στεφανῶνον τώρα.
Εὐχαριστῶ σας, μὴ λάτρετε, καὶ γέρονό τὸ κεφάλι,
κι' ἀκούω κλῆσον ποιητῆ μὲ λαύρα νὰ μοῦ ψάλλῃ:

«Πῶς μᾶς θεωρεῖς ἀκίνητος, καὶ τούτεις τῆς ἡμέρας
πῶς ἐσφουρίζανε ξανὰ γύρω 'στ' αὐτιά σου σφαιρίαις,
καὶ τὸ βουβὸ σου μάρμαρο, ποῦ στίκει κοιμισμένο
'στὼν κοιμπουριῶν τὸν κρότο,
πῶς τόκαναν σκοποβολή, καὶ τώρα πληγωμένο
χρηιάζεται τειρότο;

«Πῶς μᾶς θεωρεῖς ἀκίνητος; πατέρα, τί κοιμᾶσαι;
τί βλιπᾶς μὲς 'στὸν ὕπνο σου; τί τάχατε θυμᾶσαι;
ἔσπηνσε τώρα, γέροντα, ποῦ γύρω μας πετοῦν
τραλλὰ πετροχελιδόνα καὶ πρασινοὶν κάμποι,
νὰ 'ὄης τὴν πατερίτσα σου ποῖα χεῖρα τὴν κρατοῦν
καὶ τὴν χρυσὴ τὴν μίτρα σου σὲ ποῖα κεφάλια λάμπει.

«Ἔσπνα νὰ 'ὄης πῶς σοῦκαναν τὰ τιμημένα ράσσα
σπαθιά, ποῦ κόβουσαν πράσσα,
ἔσπνα νὰ 'ὄης, γιὰ μιὰ στιγμή 'στου Μάρτη τὴν ἡμέρα
πῶς τῆς θηλειᾶς σου τὸ σχοινί, μαρμάρεινε πατέρα,
οἱ γλάροι τῆς πολιτικῆς
τὰ κάνουν κρεμαστόρια,
φωρογιλάδας εθιστικῆς
νὰ φθάσουν τὸ μαστᾶρι.

«Ἔσπνα καὶ βλέπε γύρω σου τί σκύλοι ποῦ φερμαρῶν,
ἔσπνα νὰ 'ὄης ὀργανωτὰς
κι' ἀγρυπνησιμῶς βουλευτὰς;
πῶς τρίχου' στὸν Καλογεργῆ τῆς χιλιάς τῶν νὰ πάρουν.

«Ἔσπνα νὰ 'ὄης ὀργανισμοῦς, Ουσσάρους καὶ Δραγόνους
πῶς στρίβουν τὸ μαστᾶρι τῶν, πῶς τὸ σπαθὶ κτυπάνε,
ἔσπνα νὰ 'ὄης γιὰ μιὰ στιγμή στρατάρχας ἀπογόνους
πῶς βάζουν τῆς σπαλιτίας τῶν καὶ 'στὴν παράτα πάνε.

«Ἔσπνα νὰ 'ὄης τὸ φάγιν πῦρ κάθε σφιγγῶτος στέρνου,
φανάρια καὶ καντύλια,
ποῦ γιὰ χατήρ σας κι' αὐτὰ μὲ τοῦ φωρο-Κουβέρνου
θὰ πληρωθῶν κοντύλια.

«Ἔσπνα νὰ 'ὄης τρίγυροσ πορρωθῶν μονομαχίας
καὶ πῶς ποζάρει κι' ὁ τοῦλιας σὸν Ἰσπανὸς ἰνδάντες,
ἔσπνα νὰ 'ὄης 'στὰ Ζάππεια καὶ 'στῆς ἐνεδροστοιχίας
τοῦς Ἑλλήνας τοῦ μέλλοντος, μωρὰ μὲ κουβερνάνταις,

ποῦ μὲ πατρίδος φρόνημα καὶ μὲ Πινδάρου λύρα
θὰ κάνουν, γέρο, μιὰ φορὰ τὸ ράσσο σου πορφόρα.

«Φλόγα παντοῦ καὶ σίδερο, παρὰς καὶ φαλιμένο,
βροντοῦν εἰρήνης ἄρματα, βοῆ 'στὸ Παρλαμένο,
τοῦς βουλευτὰς σουδάρια τοῦς κάνει τὸ νυκτεῖ,
κοντύλια κι' ἀπολογισμοῦς ψιφίζου χεῖρ χεῖρ,
νὰ πεντακόσας 'στὴν Πατῶν τὴν Φιλαρμονική,
νὰ πεντακόσας ἀπ' ἔδω καὶ χιλιάς ἀπ' ἐκεῖ.

«Γυρεύετε, γυρεύετε, καὶ δίνει τὸ Ταμεῖο,
κατόπιν ὁ Τηλιγράφος καὶ τὸ Ταχυδρομῖο,
πῶς νὰ λαβαῖνον γρήγορα μαντάτα καὶ γραφαῖς
οἱ φίλ' οἱ θυμωμένοι,
καὶ 'στὴν Ἀθήνα ἀργῶνται, ποῦ δυνατὸς λουφᾶ
κάθε θυμὸ γλυκαίνει.

«Κατόπιν τὰ Προξενικά, περίφημα κ' ἐκείνα,
πῶς τῆς Ἑλλάδος Προξένος νὰ γίνης 'στὴν Ἀθήνα,
κατόπιν δίχως πατηνὴ καὶ δίχως ἀντιρρήσεις
κι' ἄλλα πολλὰ χαρίσματα. ἰμπαζίσια καὶ ρεγάλα,
κατόπιν σιγήροδρομοῦ τοῦ Πειραιῶς-Λαρισηῖς,
τοῦ Πόργου καὶ Μεγαλαῖα, κι' ὄλα μας μέλι γάλα.

«Κατόπιν Χοροφυλαχὴ καὶ γκᾶν Ἀστουερμῖα,
κατόπιν σκίψης καὶ φρονεῖς γιὰ τὰ Φρενοκομεία,
γιὰ τῆς Κερκύρας τοῦς τρέλλους καὶ τοῦ Δρομοκαϊτή,
καὶ 'στοῦς φρονίμους ἐπάθασμα παππὰ κ' ἀρχιμανδριτή.

«Ἄνοιξες μοσογυμᾶσαι, τὰ ῥεῖα τῆς κι' οἱ κρίνει
στολίζουσαν τὸν Θεωφῶρ καὶ κάθε φιγορῖνι,
'στὸ κούτιλο τοῦ Κόντη μας κρυφὰ γλυκοχαρῆζει
τοῦ γένους τὸ ζημιώματα, καὶ κάθε στήβος βράζει,
συμβάσεις μ' ὄλους τοῦς λαοῦς, συμβάσεις μὲ Σουλτάνους,
ὁ δὲ Δραγούμης ὁ πολλὸς
τοῦς τσελιγκάδες τῆς Βουλῆς
χωρίζει σὲ μοναρχικοῦς καὶ σὲ ρεπουμπλικάνους.

«Χωρίζονται τὰ κόμματα, καὶ κάτασπρα τσελοφῖρα
κόκκινα βάζουν σκούφια,
καὶ νὰ κοκκινωσκούφιδες ἀγριοποῖ σὴν πῶτα,
τί θέλου τρέχα γύρουν, τί λένε τρέχα ῥώτα.

«Φερμαζέει τὸ Ρωμαϊκό, τὸ κράτος τῆς πιστόλας,
κι' ὄλο προτοιμάζεται κατὰ τῶν πολεμιῶν,
ἀποκεντρώσεις γίνονται 'στὰς ἐξουσίας ὄλας,
καὶ μένει μόνον κέντρον μας τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

«Κατακλυσμός ἀπὸ νερὰ τὴν γῆν διὰ πλημμυρῆς,
κι' ὁ Μπέσμαν ὁ περίφημος μῆς' ἀπὸ τὸ Παρίσι
ἔβθεσιν πολυελεῖδον πρὸς τὸ Κουβέρνο στέλλει,
κι' ἴσως ἰμπαζίσια καὶ γι' αὐτὴν, πατέρα μου, νὰ θέλῃ.

«Μηχανικῶν κ' ὕδραυλικῶν γυρίζει κουστοθῖα
καὶ ψάχνει 'στὰ Θριάσια καὶ 'στ' ἄλλα τὰ πεδία,
δὲν συμφωνοῦν διὸ στόματα, δὲν συμφωνοῦν διὸ γνώμαις,
τῆς γῆς τὰ σπλάγγνα σχίζονται καὶ τάβουτα τῶν βράχων,
κι' ἀνάμεσα σὲ πτώματα κ' ὕδραγωγῶν βρωμίας
εὐρίσκονται κ' ἄρματωσιὰς συγγενῶν Τευρκομάχων.

«Καὶ γιὰ τοῦς ὄρους γίνεται παρλάτα νύκτα 'μέρα
πῶς πρέπει ἄγρη θάλασσα νὰ φέρουν κ' ἔδω πέρα,
εὐὸ τί λὲς, πατέρα;